

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstabben, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg Nr. 22.

Den 15. August 1859. Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Nøgler til den praktiske Theologi.

(„The Key to Theology,“ 10de Capitel.)

Er det vel muligt, at en Synder, som jeg er,
Nu lære kan at hjænde alledede her
De Hemmeligheder om Guds Rig?
Kan jeg mig nærmere og af Doren træde ind,
Aftoet fra al Synd, og gjensædt i mit Sind
Budtandens Daab? O Raade uden Rig!
Den himmelsendte Plan, som her nu tales om,
Budtandens Daab? O Raade uden Rig!
Ransager G, som efter Sandhed hige.

Undersøgeren af denne høist interessante Videnskab, som med os har fulgt de hjerte-gribende Tildragelser i dens Historie paa Jorden, indtil han finder den gjenoprettet i hele sin Eshjed, og seer, at den slæder stærke Stodder i Jorden for at bære evige Frugter, enstør udentvivl at blive under-viist i dens første Grund sætninger, og lære at hjænde Ordinanserne eller Midlerne, hvorved han personlig kan blive delagtig i dens Goder og voxe ved dens Gaver.

Han maa imidlertid nødvendigvis være i Besiddelse af visse Forkundskaber eller personlige Forberedelser, uden hvilke Ingen kan være stillet til at annehmen saadanne guddommelige Principer. Han

maa for det Forste troe paa Jesum Christum og paa Vidnesbyrdet af den Apostel, Eldste eller Preest, som har Myndighed til at servalte Ordinanserne, og som han henvender sig til for at erholde disse Velsignelser. For det Andet maa han aftaae fra en hyndig Vandel, fornegte sig enhver ureen eller ulovlig Nydelse, handle retstassent mod sine Medmennesker og satte den faste Beslutning at ville holde Jesu Christi Bud.

Med disse Følelser kommer han til en Apostel, Eldste eller Preest af de Helliges Samsfund, som, efter en Pagt paa den Bodfærdiges Side at vilse forsage sine Syndere og holde Christi Bud, gaaer ned i Vandet med ham og der begraver ham

i Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands Navn til Syndernes Forladelse, og derpaa opreiser ham af hans vaade Grav.

Denne Ordinantse forestiller Jesu Christi Død, Begravelse og Opstandelse, og kaldes Daab.

Naar denne Ordinantse er fuldbyrdet, lægger Gen eller Flere af det bemhyndigede Præstedomme sine Hænder paa den Dobtes Hoved i det samme hellige Navn og bekræfter den Hellig-Aands Gave paa ham. Denne Vand- og Aandens Daab kaldes en ny Fodsel, og er i Virkeligheden en Gjentagelse af den naturlige Fodsel, eller Indtrædelsen i en ny Tilværelses Elementer.

For retteligen at satte dette maa den Undersøgende være befjendt med den videnskabelige Theori for den naturlige Fodsel, der indbefatter tre Principer, nemlig: „Aanden, Vandet og Blodet.“

Fosterdannelsen af Menneskets Legeme paabegyndes og fremstyrdes af Blodet og Aanden i Moderen, hvor det, indtil Fødselsstunden, flyder i Vand. Ved Fødselen fødes Mennesket altsaa bogstaveligen af Vand, det er, bliver bragt fra det Element, hvori det saalænge har været begravet, ind i et andet, kaldet Atmosphæren (eller Luften), som da bliver et nødvendigt Element for dets Tilværelse.

At blive født paa ny er altsaa at nedskæres i det samme Element, standse Aandedrættet i den vaade Grav, bringes op deraf ind i Atmosphæren, og der at drage Aande for første Gang som en ny Skabning, medens paa samme Tid Forsoningens Blod bliver gjeldende for den Dobte til Syndernes Forladelse og efterfolges af Udgydelsen af Forjættelsens Hellig-Aand, som strevet staar: „Der ere tre, som vidne paa Jordens: Aanden, Vandet og Blodet.“ (1 Joh. 5, 8.)

Tingene i denne synlige Verden ere Afsildninger af Tingene i den usynlige, og ere ordnede saaledes, at den ene svarer

noiagtigt til den anden, ligesom Ansigt mod Ansigt i et Speil.

Begravelsens Daab i Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands Navn til Syndernes Forladelse, og Aandens Daab, som folger efter, ifolge Forjættelsen, ved Haands-paalæggelse af det hellige Præstedomme, blevé indstiftede for Verdens Grundvold lagdes, som en Afsildning af Menneskets Fodsel, Død og Opstandelse til et nyt Liv.

Den Unvendte er nu indviet i den guddommelige Theologies første Principer. Hans Aand er oplivet, hans Ejøleevner ere opvalte til stark Virksomhed. Hans Indre er saa at sige oplyst. Han lærer mere af den guddommelige Sandhed paa nogle saa Dage end han kunde have lært i hele sin Levetid i Verdens bedste menneskelige Institutter.

Hans Følelser blive ogsaa luttrede, forædlede og efterhaanden mere omfattende. Han elster sin himmelstte Fader og Jesus Christus med en fuldkommen Kjærlighed. Han elster ogsaa Kirkens Medlemmer, eller Christi Legeme, som sin egen Sjæl; medens hans Bryst svulmer af den inderligste Medfelelse og Velvillie for alle Mennesker. Han vilde gjøre hvilket som helst hensigtsmæssigt Offer for at fremme det Gode. Han vilde med Glæde nedlægge sit Liv uden et Dieblits Betenkning, om Sandheden Sag skulde kræve det.

Han besjæles ogsaa af Bonnets og Aarbaagenheden Aand bestandigen, og udøser sin Sjæl i samme, og finder, at han bliver bønhørt i alle Ting, der tjene til hans sande Gavn. Han er nu i passende Tilstand for Udvørsen af een eller flere af de aandelige Maadegaver.

Der kan maaske gives ham at tale med Kraft, med Viisdoms Ord, med Kundstabs Ord, eller at prophetere eller at tale i fremmede Tongemaal. Der kan maaske gives ham et Syn, en inspireret Drom, eller den Gave til at blive hel-

bredet, eller til at helbrede Andre ved Hænders Paalæggelse i Jesu Navn.

At meddele en Deel af den Hellig-Aland ved Berorelse eller ved Haandspaa-læggelse, eller at oversøre en Deel af Livs-elementet fra eet levende Legeme til et andet ved en bemyndiget Herrens Ejener, der handler i Guds Navn, og som er fuld deraf, er ligesaa overeensstemmende med Naturens Love, som at Vandet og Lusten søger sin Ligevegt, Heden og Elektriciteten sine egne Ledere.

Loven for det aandelige Fluidum, dets forplantende Egenstaber og Maaden, hvorpaa det oversores fra een Person til en anden, har nogen Lighed med Lovene for Elektricitetens Virksomhed; thi, lige-som Elektriciteten, meddeles det aandelige Fluidum ved Berorelsen af to Legemer gjennem Nerverne.

Men disse to Fluida ere hoist forskjellige. Det ene findes forenet i større eller mindre Grad med Materiens grovere Stoffe, uden at meddele dem Forstand, Viisdom, Kjærlighed eller moralst Dommetrafft. Det kan dersor oversores fra eet Legeme til et andet, uden Hensyn til Modtagerens aandelige eller moralste Charakteer. Det andet (det aandelige Fluidum) derimod er en Substant, begavet med Egenstaben Forstand, Følelse, moralst Dommetrafft, Kjærlighed, Varmhertighed og Velvillighed — Egenstaber, rene og hellige, der i gud-dommelig Fylde boe i vor himmelste Faders Bæsen.

En Herrens Ejener, som selv har an-nammet dette himmelste Fluidum, kan ikke meddele det til nogen Anden, uden denne er retsfærdiggjort, astoet og renset for al Ureenhed i Hjerte, Følelser, Tilboieligheder, Vaner og Skitte ved Forsoningens Blod, der altid staer i Forbindelse med Daaben til Syndernes Forladelse.

Om Nogen forbliver i sine Synder, og ikke har en levende Tro paa Guds Son,

kan han ikke annamme den Hellig-Aland ved Haandspaa-læggelse af nogen Herrens Ejener, hvor hellig end denne monne være. En saadan Ubodfærdigs urene Aland vil tilbagedrive det rene Element ifolge de famine naturlige Love for beslagtede Fluidas Forening, eller for Tiltækning og Fra-stedning.

Et fornuftigt Væsen, stadt i Guds Billede, besidder de samme Organer, Egenstaber, Sandser, Følelser, Tilbeieligheder, samt Spiren til den samme Billiekraft, Viisdom, Kjærlighed, Magt og Velsignelser, som Gud selv har. Men disse besidde Mennesket i sin første Udviklingsperiode kun i Ordets underordnede Betydning. Eller med andre Ord, disse Egenstaber ere i sin Begyndelse, og skulle gradvis udvikles. De ligner et Stud, en Knop, som efterhaanden bliver til en Blomst, og derefter i sin videre Udvikling til den modne Frugt af sit Slags.

Den Hellig-Aland indtrænger i alle disse Organer og virker til Egenstabenres Udvikling. Den opliver alle Sjæleevner, udvider, forhoier og lutter alle de naturlige Eidenstaber og Tilboieligheder, og ud-danner dem ved Viisdommens Gave til deres lovlige Brug. Den inspirerer, ud-vikler, uddanner og modner alle ødle Sym-pathier, Glæder, Nydelse, beslagtede Følelser og Tilboieligheder i vor Natur. Den indgyder Mennesket Dyd, Venlighed, Godhed, Omhed, Hoslighed og Velgjorenhed. Den udvikler hans Skjonhed — hans Figur og Alsyn. Den giver Helbred, Kraft, Livlighed og selfstabelig Følelse. Den udvikler og opliver alle Menneskets legemlige og aandelige Evner. Den styrker, opmuntrer og giver Nerverne Spænd-trast, og er i Korthed ligesom Venenes Marv, Hjertets Glæde, Diets Lys, Drets Musik og hele Væsenets Liv.

I saadanne Personers Nærværelse soler man Indflydelsen af deres forklarede

Næsyn, ligesom af Solens livgivende Straaler. Deres blotte Nær værelse fremkalder hos Andre, der have lignende Følelser, en behagelig Fornemmelse, og giver deres Hjerter en reen, uskyldig Glæde og Sympathi. Selv om begge Parter ere fremmede og aldeles ubekjendte med hinanden's Person og Charakter, selv om de aldrig have talst med hverandre, vil Enhver af dem tenke i sit stille Sind, eller maastee udtryde, naar Talen senere hen henledes paa deres Mode: „Hvilken herlig

Altmosphære der omgav hin Fremmede! Hvor mit hjerte gjennemtrængtes af rene og hellige Følelser i hans Nærhed! Hvilken Tilstid og Sympathi han indged! Hans Ansigt og Aand gav mig større Forfikring, end tusinde strevne Rekommandationer og Anbefalings breve.“

Saadan er den Hellig-Aands Gave, og saadanne ere dens Virkninger, og kunne ei annamnes uden ved Lydighed mod Evangeliet's Love og disses Forvaltning af Guds evige Præstedømme.

Det udvalgte Medstab.

(Fra „the Millennial Star.“)

Da enhver Ting i Skabningen er bestemt til mere eller mindre at tjene Andre eller til at afhjælpe deres Drang, saa har Universets Skaber paalagt Mennesket som en Pligt at tjene sine Medmennesker, især ved at meddele dem Kundstab og Forstand og bringe dem Midlerne til Frelse.

Der har altid været Forskel mellem Menneskene, nemlig Bestyrere og Lærere og dem, som skal styres og modtage Lærdom.

Disse ere af Guds Propheter ofte blevne betegnede som Ereskar og almindeelige Kar; forstnævnte bestemte til at forsyne, sidstnævnte til at modtage; og der ved kan Sandheden, ligesom Næringsstoffene, gaae fra eet Kar i Legemet til et andet til Vederqvægelse for hele Systemet, blive meddeelt til Alles Forædling, hvis der ikke lægges den nogen Hindringer i Veien.

Men desværre! hvor ofte er det ikke tilfælde, at Mennesket forkaster dets Kald og Velsignelser, ved ikke at agte paa, hvad Gud kræver af det. Thi det er hans Retighed at kalde Menneskene og benytte dem

over eensstemmende med deres Evner og Kræfter. Den, som veed mindst, skalde dersor være tilfreds med at indtage en Plads, hvor kun Lidt udkreves; og om han skalde ønske at indtage en mere ansvarsfuld Stilling, skalde han søge at ud danne sig for samme ved troeligen at varetage sin næværende. Den, der ikke er i stand til at styre en lille Landsby f. Ex., er visseligen ikke skiltet til at styre et Rige. Saaledes ogsaa i Christi Kirke — den, der ikke kan styre sig selv og Familie, er heller ikke skiltet til at styre Andre. Ligesom der i en Familie, hvor Hovedet ikke er i stand til at styre og ordne, altid er Uenighed og Forvirring, saaledes vil ogsaa i Kirken, dersom der mangler Blisdom og god Bestyrelsesmaade, de samme Virknin ger vise sig. Ved Betragtningen heraf vil ethvert Menneske med fund Dommekraft indsee Nødvendigheden af en frivillig Underkastelse under dem, der ere satte til hans Veiledning, og med Glæde paatage sig det, hvortil han ansees bedst skiltet; og om han ønsker at blive Noget, som han

ille er, skalde han benytte enhver Lejlighed til at arbeide sig op til hvad han ønsker at blive ved hdmigt at opfylde, hvad der for Nørværende kræves af ham. Guds Son har sagt, at den, som sig selv fornederer (hdmiger), skal blive ophoiet, medens den, som sig selv ophoier, skal fornedres. Hvor klart er ikke dette for den, der betragter Fortiden! Hvor mange kunde vi ikke nævne, som formedelst Ydmyghed have svunget sig op til ansvarsfulde Stillinger? Men hvem kan sige os Tallet paa de Millioner, som ere sunkne ned i Helvede, fordi de søgte at tilrane sig Stillinger og Fordele, der ikke vare deres?

Ligesom Leret males i Pottemagerens Molle og bliver gradvis finere og brugbarere, saaledes skalde ogsaa Mennesket, idet han males af Tidens Hjul, bortkaste enhver ond Tilbøjelighed, og derved blive mere brugbar. Ligesom Pottemageren danner Leret til forstjellige Kar, det ene nyttigere end det andet, alt estersom det er boeiltigt, saaledes handler Gud ogsaa med de Ulydige. Paa den anden Side ville de Ulydige — ligesom de daarlige Kar af Pottemageren fastes vel — blive fordømte: „ligesom Veerkar skulle de sonderknuses.“

Gud har givet Mogle den Forretning at være Andres Tjenere. Dog viser det sig ikke, at de have været, hvad Verden ventede de skalde være, idet den domte dem efter det Udvortes. Men det er ingenlunde den rigtige Maade, hvorpaa man kan komme efter en Mands Vær; thi de Fleste indromme, at det er ukligt at domme efter det Ydre. Den sjønneste Diamant findes ofte i den simpelste Indsatning, den herligste Frugt i den groveste Skal; det varmeste Hjerte er ofte kledt i Psalter, og den ødlest og største Mand iført det svageste og usleste Legeme, eller som Propheten Joseph saa viseligen har sagt: „Det er ikke altid den smukkeste Mand, der har

den ødlest Aand.“ Med Hensyn til Pottemageren finde vi, at det ikke altid ere de smukkeste Sager, der statteres høiest, men de, der gjøre mest Nutte. Ligedan med Menneskene. Det er ikke dem, der synes at være Noget, som fortjene vor dybe Agtelse, men dem, der gjøre Noget, for at forbedre vores Kaar. Man skalde derfor være forsiktig i sin Dom, og søger at lære at hjælpe Aanden i Mennesket, og ikke domme den efter den legemlige Skikkelse. Hvor ofte seer man ikke, at medens En betragter Tingene oversladist, undersøger en Aanden deres indre Vær. Saaledes seer Gud heller ikke saameget paa Menneskets Ydre, som paa hans Hjerte, og er derfor i stand til at vælge saadanne Mand til at udføre hans Billie, der ville ere hans guddommelige Kald og derved forherlige hans Navn.

Hvis Menneskeslagten i forlængst henrundne Tidsaldere havde bedømt Guds inspirerede Ejener fra det rette Staadpunkt, hvormegen Glædighed og Dod vilde ikke være undgaaet! Men Historien viser, at enhver Mand, der har fremtraadt paa Verdens Stueplads som den Allerhøjestes Ejener, altid er blevet undervurderet og hans Hensigter misforstaade, fordi han i Udsende, Klædedragt og Mannerer var som almindelige Mennesker. De forglemte, at det var Aanden, der gjorde Manden, og ikke hans Ydre. Som Beviis herpaa behøve vi kun at henvende os til den Hellige Skrift og anføre eet eller to Exempler. Det første kan man see i Josephs Liv, Jacobs ellevte Son, som fra Barndommen havde store Forjættelser. Estersom han opvogede, tiltog Herrens Kunst for ham. Hans Fader havde en særdeles Agtelse for ham, paa Grund af hans Hengivenhed og den Andeel, han tog i hans Beserd. Denne Fortjærnhed valte hans Brødres Skinsyge, og da Gud gav ham Alabenbaring angaaende hans egen og hans-

Faders Huses Skjelne, bidrog dette kun til at ferege deres Had til ham. De kunde ikke fatte, at han, deres yngre Broder, der efter deres Bedømmelse ikke havde noget Fortrin for dem, skulle blive visere og stærkere og indtage en saa vigtig Stilling, at de skulle boie sig for ham. Guds Ret til at bruge ham paa denne Maade saae de ikke. De behandlede ham derfor grusomt og forviste ham fra Hjemmet. Men Herren vendte deres onde Landlinger til det Gode, ved at bevirke, at han førtes dit, hvor han havde Brug for ham, og hvor han skulle vorde, hvad han havde bestemt ham til, nemlig en Fyrtæ over og Frelser for sin Faders Huus.

Gud gaaer ikke paa Raad med noget Menneske, naar han agter at udføre Noget; og dersom Mennesket lader sine Lindenstaber beseire sin Fornuft, maa han lære Edmyghed ved alvorligere Midler. Joseph havde talt fornuftigt med sine Brødre, men til ingen Nutte. Deres Stivind maatte ilkedestomindre boies, og de vare nødte til at bekjende, at han var et af Herren udvalgt Redstab til at tildele dem Befsignelser.

I det andet Eksempel see vi Verdens Blindhed — fornemmelig Jødernes — i Maaden, hvorpaa de modtoge Jesus Christus. De fleste af Guds Propheter, der havde levet i tidligere Tidsaldere, havde havt det Privilegium at stue ind i Fremtiden og see mange Begivenheder, som skulle skee. I blandt alle de Ting, de saae og hørte, var det Factum, at Gud havde besluttet at lade sin Son fremtræde paa Jordens Midte og udføre een af de største Gjerninger. De havde ikke alene forudsagt Tiden naar, og Stedet hvor, han skulle fødes, og Omstændighederne ved denne store Begivenhed, men tillige Hensigten med hans Sendelse, og hvorledes han vilde blive modtaget. De samme Propheter havde bestrevet hans anden Til-

Kommelße med Magt og Herlighed. Men for at hans første Komme ikke skulle blive misforstaet, eller med andre Ord, for at hans tilsyneladende Ringhed ikke skulle vildlede Folket, som Folge af deres Tilboielighed til at domme efter det Udvortes, giver Propheten Esaias en tydelig Beskrivelse af ham. Han siger: „Han har ingen Stilkelse eller Herlighed; og vi saae ham, men der var ikke Anseelse, at vi kunde have Lyst til ham,” osv. (53, 2.) Og uagtet man paaberaabte sig at forstaar disse Ting, blev han dog forkastet af Massen; og endfjendt han var af Juda Stamme, hvilken han kaldte sin egen, stodte de ham ud af deres Huuse og forkastede hans grundige Lærdomme, fordi hans Optreden ikke var efter deres Monster. Men desvagt var han eet for Verden af Gud udvalgt Redstab — den forjettede Messias — og endfjendt han blev forsøgt og forkastet, vil han dog etter komme til Jorden med stor Magt, for at blive hyllet — ikke af en lille Familie, som Tilsældet var med Joseph, men — af hele Adams Slægt.

Religiøse Folk beklage sig indtil denne Dag over Forsædrenes ræste og uretsærdige Handling, ved saa ubesindigt at forkaste Christus, og de troe, at lidt Eftertanke og Undersogelse vilde have overbevist dem om hans Guddommelighed. Men vi ville spørge: Har Fortidens Historie og de tidlige Eksempler bidraget til at mildne deres Øjeleser og bevæget dem til at give en modnere og fornuftigere Dom?

For niooglyve Aar siden, da Ingen kjendte den sande, levende Gud, og da den religiøse Verdens lovtalte Viisdom ikke havde kunnen opdage Midlerne, hvorved man kunde nærme sig ham, og da al deres Kundstab viste sig at være udhygtig til at stjenke dem den Tilsfærdsstillelse at vide om deres Vandel var saadan, at den kunde forskaffe dem en herlig Fremtid, sandtes

der een af ringe Byrd, men af ødel Aand, som saae Midlet, hvorved man kunde saae den fornødne Viisdom, nemlig, ved at henvende sig til den himmelske Majestat i sand Tro og alvorlig Bon.

Denne Person var Joseph Smith. Han sogte og fandt den forsonskede Vedergængelse og Trost, der ikke alene gjorde hans eget Liv lyksaligt, men som har bragt Husvælse i mangen Familiekreds. Han blev den Bispest blant Mænd, og havde formedelst sin guddommelige Bestilkelse Ret til at fordré Andres Opmerksamhed. Men hans Ødre var ligesom Propheternes forud, hvilket bewirkede, at han blev forsøkt af de Fleste. Verden i sin Vanfondighed antog, at hvis Gud behovede en saadan Mand, vilde han udvelge ham blandt de saakaldte høiere Classer i Samfundet. Men de kunde ikke see, hvis Viisdom og Ret de derved bestredে. De ind-

rossimme Alle, at det vilde være usornuftigt at have ny Biin paa gamle Klæderflaster, paa det at de ikke skulde sonderbrydes og Vinen spildes; og at det vilde være Daarstaf at sætte en ny Klud paa et gammelt Klædebon, thi da vilde Kluden rive noget fra Klædebonnet og Hullet blive endnu værre. Saaledes har Gud, der seer Menneskehjertets Hemmeligheder, ogsaa seet deres Hykleri og Fordærvelse, og vidste derfor, hvad Brug de vilde gjøre med hans Bestilkelse og Sandhed. Han god dersor sin Sandhed i et reent Hjerte, vidende, at den da vilde blive fremsat usorsfalsket for Verden, hvilket var Tilfælde med Joseph. Og ligemeget hvad Menneskenes Menning om ham maa være, han var den Allerhøieste Prophet — Herrens udvalgte Redstaf til at bringe Viisdom og Forstand til Menneskeslegten, der lever i denne vigtige Tidsalder.

Afskrift af Dødsdommen, uttalt over Jesus Christus.

(Fra „Kölnische Zeitung.“)

Nedenstaende er en Afskrift af den mærkværdigste Dødsdom, som nogensinde er blevet berettet i Verdens Annaler, nemlig Dødsdommen over Hrelseren, tilligemed de Bemærkninger, som Bladet Le Droit har samlet, hvilket vistnok vil være af høieste Interesse for enhver Christen. Saavært jeg veed er den indtil nu ikke offentliggjort i nogen tydlig Avis. Dommen lyder Ord for Ord som følger.

„Dom, uttalt af Pontius Pilatus, Landshøvding over Provinsen Nedre-Galilæa, at Jesus skal lide Korsets Død.“

„I det syttende Aar af Keiser Tiberii Regering og paa den 25de Dag i Marts Maaned i den hellige Stad Jerusalem —

under Annas' og Caiphas' Embedstid som Upperstepræster — Pontius Pilatus, Lands-høvding over Provinsen Nedre-Galilæa, siddende som Dommer paa Prætorens Præsidentstol, dommer Jesus af Nazareth til Døden paa et Kors mellem to Røvere, estersom Folsets talrige og vitterlige Vidnesbyrd beviser: 1) Jesus er en Fører. 2) Han har ophidset Folket til Oprør. 3) Han er en Fjende af Lovene. 4) Han kalder sig Guds Son. 5) Han kalder sig selv salsteligen Israels Konge. 6) Han gik ind i Templet, fulgt af en Skare med Palmegrene i Hænderne. Befaler den øverste Hovedsmand over Hundrede, Quirilius Cornelius, at bringe ham til Hen-

rettelsesstedet. Forbyder Alle, Nige eller Fattige, at hindre Jesu Henrettelse. Vidnerne, der have undertegnet Dommen over Jesus, ere: 1. Daniel Nobina, Pharisæer; 2. Johan Borobabel; 3. Raphael Nobina; 4. Capet. Jesus skal føres ud af Jerusalem gennem Porten Tournea."

Denne Dom er indgraveret paa en Messigtavle *) i det hebraiske Sprog, og paa dens Sider findes følgende Ord: „En lignende Blad er blevet sendt til hver Stanime.“ Den opdagedes 1820 i Staden Aquila i Kongeriget Neapel ved Undersøgelsen efter romerske Oldsager, og blev der, indtil den blev funden af Kunstjen-

dere i den franske Armee i Italien. Indtil Felttoget i Syd-Italien opbevaredes den i Karthæusernes Kloster i Nærheden af Neapel, hvor den laae i en Ibenholtskasse. Siden den Tid har den været opbevaret i Kapellet i Caserta. Karthæuserne sit ved deres Petitioner Tilladelse til at beholde Bladen, som en Erkendtlighed af de Opoefrelser, de havde gjort for den franske Armee. Den franske Oversættelse er bogstavelig, og foretages af Medlemmer af Arkivarernes Selstab. Denon sit forsædigt en Copi af Bladen, hvilken kjøbtes af Lord Howard ved Salget af hans Samling for 2,890 Franks. Der synes ikke at være nogen historisk Twivl om Ovenstaændes Troverdighed. Aarsagerne til Dommen stemme noitagtig overeens med dem, der berettes i Evangeliet.

*) Dette kan ansees som et yderligere Bevis for den kjendsgjerning (der er vel bekjendt for Mormons Bogs Læsere), at i Oldtiden indgravedes ofte Beretninger paa Metalplader.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de August.

Evangeliets Prædiken. De præsiderende Eldstes Pligter.

Instructioner af Præsident A. Calkin, tagne fra „Millen. Star,“ og som vi opfordre alle de Præsiderende i Skandinavien til at efterleve.

Vor Tidsalder er i en fremadstridende Tilstand. Hele Verden gaaer fremad; Herrens Værk strider gradvis frem; hans Kirke er i stadig Tilvægt; hvorfor vi ogsaa alvorligen ønske, at Præstedommet og Medlemmerne i samme forholdsmaessigen maa udvilles, paa det at Guds Gjerning maa trives og nyde Fremgang i disse Lande. Til at fremme samme hører en fornustig og hensigtsmaessig Udspreden af vor hellige Religions Grundsætninger. Et af Midlerne dertil er Afholdelsen af offentlige Prædikeforsamlinger. Disse ønske vi maae afholdes paa en Maade, at de i Sandhed kunne blive belærende, oplysende og opbyggende. Vi agte dersor at give de præsiderende Eldste Tid efter anden nogle Bink til deres Veiledning i saa Henseende; og vi haabe, at ligesaa beredvillige de Præsiderende hidtil have været baade til at give Agt paa vores Raad og Instructioner og sætte samme i Udobelse, de ogsaa nu ville være ligesaa beredvillige til at agte paa vores Raad i dette saa hoist vigtige Emne — Evangeliets Prædiken — der ogsaa traenger til Forbedring.

Det er klarligent de præsiderende Eldstes Pligter i Conferencerne at føre Overopsyn over de offentlige Prædikeforsamlinger i de forskjellige Dele af deres respective

Arbeidsmarkør; paasee, at der indføres og iagttages en passende og sommelig Orden i Forsamlingerne, at disse ledes og at Evangeliet prædikes paa en saadan Maade, at de kunne tiltrække de oprigtige og retstafne Sandhedssøgere; og naar en Saadan besøger Forsamlingerne, at hans hungrige Sjæl kan vederqvæges med sund Fode, hans Sind vorde oplyst, hans Aand opbygget og hans Forstand overbevist; saa at han tilsidst vil ledes til at annamme Sandheden.

Forsamlingerne skulde derfor gjøres interessante og belærende ved afverlende at prædike over eet eller nogle af de mange — saare mange — vigtige og hellige Punkter, som Evangeliet om Riget og Tidernes Tyldes store Hunsholdning indeholder.

Det er naturligt, at man ikke maa forsømme at prædike Evangeliets første Grundsætninger for Fremmede; men de ældste behøve ingenlunde at indstrække sig til Tro, Omvendelse, Daab og Hænders Paalæggelse for den Hellig-Aands Gave. Christi Evangelium indbefatter meget mere end dette. Det omfatter og indbefatter al Sandhed i Himmelten og paa Jordten, være sig Kunst eller Videnskab, Religion eller Philosophi. Hvilkensomhelst Sandhed, der er værdifuld og skikket til at gavne, ophoie og forædle Mennesket, hører til vor hellige Religion. Den vil forbedre enhver retskaffen Mand og Kvinde, som vil annamine den, udove den og satte den højere end Jordens forskængelige og daærlige Ting. Den vil adspredle det Mørke og den Bankundighed, som forvendte traditionelle Begreber, Overtro og Fordomme have omgivet os med, og gjøre os dygtige til at satte alle Ting, endog „Guds Riges Hemmeligheder,” og til at forstaae dets Love og Bud.

De Begivenheder, der ere forenede med denne Uddeling, ere saa talrige, interessante og aandsopvækrende, at Ingen behøver at være forlegen for Emne at tale om. Præstedommets bør derfor med Flid læse, studere og overveje det sidstedages Værks store og hellige Sandheder, sege den Hellig-Aands Bistand til at forståe og dens Veiledning til at udvile og forsvare vor hellige Religions Lærdomme — og saaledes ved Guds Hjælp og Belsignelse forberede sig til at prædike Evangeliet, udsprede Lys og Kundstab, opholde og forsvare sande Grundsætninger og Lærdomme og fremme Guds Sag og Rige paa Jordten. Dersom Præstedommets folger disse Raad, ere vi overbeviste om, at dets Bestræbelsær ville krones med forønsket Held. Det er derfor Conference-Præsidenternes Pligter at paasee, at ingen Andre opfordres til eller tillades at prædtte i offentlige Forsamlinger, end saadanne, som ere skikkede dertil og have bereftet sig som ovenanført, saa at de kunne fångse Tilhørernes Interesse, heløre og opbygge; hvilket alene de ere i stand til, som have benyttet og benyttte enhver Lejlighed til at uddanne sig, samle Kundstaber af vore Skrifter og udvile deres naturlige Evner og Anlæg.

Det vaaligger Conference-Præsidenterne at lære at hjænde dem, paa hvem det hellige Præstedomme er lagt, saa at de kunne bedømme deres Aulag, Evner og Dygtighed saavel til at prædike Evangeliet som til at udove Pligterne af deres forfællige Kald. Det er vel saa, at de Fleste af det lokale Præstedomme ere af den arbejdende Klasse, som ikke have haaret megen Opdragelse eller verdslig Dannelse, og at de nu hverken have Tid eller Midler til at høde paa disse Mangler i nogen stor Grad, endfljadt mange af de unge Brodre, dersom de vilde benytte deres Tid rigtigen og havde Lyst og Nidkærhed, kunde endnu indhente noget af det Foromte. S al Tald kan man fordré af de Brodre, som udelukkende ere kaldte til at arbeide i det Aandelige,

at de ved flittig Uſbenytten af deres Fritid uddanne sig i alle nødvendige Retninger, og ved Arbeide og Øvelſe i Evangeliets Tjeneste blive til Gavn for de Hellige og dem af deres Brodre, hvis Tid er mere optagen med timeligt Arbeide og deres Familiens Forſorgelse.

Dersom det høiere præſiderende Præſtedømme ſkulde udføre al Tjeneste ſelv, ſaa blev aldrig de øvrige Brodre i Præſtedømmet øvet i Noget, ſom kunde dygtiggjøre dem til at eftertræde og afløſe de høiere Staagende, naar diſſe afløſes og emigrere, det er derfor yderſt magtpaaliggende, at alle Kræfter, Evner og Gaver fremkaldes, opmuntræs og øves, paa det at der kan findes Brodre, ſom ere duelige til at fyldे ledigblivende Pladſe i de forſkjellige Grader og Embeder.

Før at lette vore Brodre Opnæaſlen af det foronſtede Formaal, anbefale vi Øprettelsen af Prædikeforsamlinger distriktsviis eller greenviis, alt eftersom det bedſt passer sig med Omſtændighederne og Lokalforholdene. I diſſe Øvelſeforsamlinger, ſom ugentlig bor afholdes, samles høier de yngre Brodre, og den præſiderende Eldſte opgiver eller vælger eet eller et Par Emner, ſom Brodrerne i Mellem-tiden fra en Forsamling til en anden kunne berede ſig paa ved at læſe, overveie og betragte, og Brodrerne opfordres ſiden tourviis til at tale derover i en 12 eller 20 Minuter hver; og naar man er ferdig med de givne Emner, opgives andre til de paafølgende Forsamlinger, osv. Paa denne Maade ville de unge Brodre ſaae Lyft og Leilighed til at øve og udville ſig, og de Præſiderende, der ſiftſteviis besøge diſſe Øvelſeforsamlinger, ville ſaae den bedſte Anledning til at lære sine Brodre at hende i de forſkjellige Diftriکter og Grene, og derved fremdrage Saadanne, ſom hverken Andre eller de ſelv vidste hvad der boede i.

Det er en ſelfølge, at god Orden, Semmelighed og Værdighed maa herſte i diſſe Øvelſeforsamlinger, ſom ille maa udarte til Disputeersforsamlinger ved Ord-fløverier og ſlike Spidsfindigheder; ſaadant ville vi overlade til Verden, men ene og alene tjene til at opvække, danne og udville Præſtedømmets Aandſevner.

Vi paalægge alle Præſiderende at sætte diſſe Inſtruger i Udøvelſe.

Efterretning fra Emigranterne. I forrige Nummer meldte vi vore Emigranter ſankomſt til Florence, og at de allerede havde begivet ſig paa Reiſen over Sletterne. Vi have ſenere ſaaet noiere Efterretninger fra dem, og vi ville her meddele noget mere om dertſt Tilſtand, Organizaſion, osv.

Fra New York afgik de den 14de Mai med et Dampſtib opad Hudsonfloden til Albany, hvor de ankom næſte Morgen. Deraf gik de ſamme Dag med Jernbanen til Vinſor, hvor de den 16de ſatte over Treat River, og fortsatte ſtrax Reiſen med en anden Jernbane til Quinſy, hvor de ankom næſte Formiddag og gik ombord paa et Dampſtib, der forte dem til Hannibal. Her overnattede de i Vanegaarden og afgik med Toget den 19de om Morgenens til St. Joseph, hvor de ankom den 21de om Morgenens. Om Eftermiddagen gik de ombord paa Dampſtibet „St. Mary,” der ſkulde føre dem til Florence, hvor de ankom den 25de om Morgenens. Hele Reiſen gjennem Štaterne var ad en Wei, ſom ingen af vore tidligere Emigrationer er gaaet. Ved Ankomenſt til Florence inddeltes de Hellige i Diftriکter og Grene, og Præſidenter ansattes til at vaage over dem, og der vedtages at afholde Bonforsamlinger to-

Gange ugentligt i hvert District. Den 30te fæerde Søster Jacobsen fra Skive en Datter, der fik Navnet Florentine Josephine. Moder og Datter besvandt sig sørdeles vel. Den 1ste Juni inddeltes Haandkarre-Emigranterne i tre Compagnier med H. O. Magleby, Jens Jensen og Mathias Nilsson som Capitainer. Den 2den uddelethes Haandkarrerne, og den 3die Proviant til Vogn-Emigranterne. Den 9de afgik Haandkarrecompagniet, bestaaende baade af engelske og skandinaviske Hellige med 60 Karrer. Til hver Karre var fire til sex Personer, 20 Pd. Dti og halv Proviant. 8 Vogne fulgte dem med den øvrige Proviant og for at de Trætte eller Syge kunde høre. Den 11te afgik et Øjetog med Hellige fra Staterne og nogle af de Engelske, bestaaende af henved 50 Vogne. Det skandinaviske og engelske Øjetog, der bestod af 50 Vogne, deeltes i 5 Compagnier, der hver fik sin Capitain, og R. F. Neslen, som var de Helliges Fører fra England, bestilkedes til at være Fører for det Hele til Utah; Eldste Harris blev Capitain for Bagten og J. Bond Skriver; G. D. Keaton blev Capitain for 1ste Compagni, C. Ridgell for 2det, S. P. Guhl for 3die, L. Nilsson for 4de og C. Jeppesen for 5te, hvert bestaaende af 10 Vogne. Den 23de broede de op og begav sig paa Reisen over Sletterne. Vi haabe og ønske af vort ganske Hjerte, at Herren, som saa naadigen har bevaret og ledet dem paa deres Reise saa langt, ogsaa vil holde sin beskyttende Haand udrakt over dem fremdeles og føre dem lykkeligt til Malet for deres Reise.

Evangeliske Spørgsmål,

fremsatte af Eldste Joseph Fielding og besvarede af Parley P. Pratt.
(Fra „the Millennial Star.“)

Hjere Broder Pratt!

Da mit Onske er at hænde Sandheden om alle de Ting, der ere aabenbarede fra Gud til Menneskene, og da jeg for endel forstaer Vigtheden af at lære Andre derom, tillader jeg mig at fremsætte nogle Spørgsmaal, hvilke, hvis det vinder Deres Bisfalde, jeg lunde onse at saae besvarede i „the Millennial Star.“ da jeg ikke er fremkommen med dem alene for min egen Oplysning, men for Alle, der onse og føge Sandheden.

Deres Broder i Evangeliet,

Joseph Fielding.

1) Var Guds Rige organiseret paa Jorden før Jesu Christi Komme i Kjødet? og var det melchisedekiske Præstedomme paa

Jorden og i Virksomhed uden Riget? Havde Nephiterne f. Ex. dette Præstedomme uden Riget før og efter Christi Komme?

Svar. Guds Rige er hans Regjering, og hvorsomhelst hans Regjering er, der er hans Rige, hvadenten under den patriarchalste, den mosaiske eller den christne Kunstholdning, som de kaldes, og hvorsomhelst hans Rige sandtes, der sandtes ogsaa Embederne og Ordinanterne. Det melchisedekiske Præstedomme virkede aldrig paa Jorden, uden at Guds Rige ogsaa var der; thi Præstedommet er hans Regjering, eller rettere Kilden, hvorfra alle Ting udspringe, der henhøre til hans Regjering paa Jorden.

Dette Præstedomme er „uden Dages Begyndelse eller Aars Ende.“ Det indførtes først paa Jorden i Adams Dage. Det har ikke altid eksisteret paa Jorden, men har undertiden været „optaget til Gud og hans Throne.“ Hvo, der annammer dette Præstedomme, annammer Guds Rige. Undertiden er en Mand blevet opreist (s. Ex. Johannes den Dober) til at forhylde Guds Riges Komme. Saadanne Tilsælde ere fremkaldte af Nodvendighed, fordi det har været tabt, eller er blevet borttaget af Jorden. Dette var Tilsælde i Johannis Dage, og det har været Tilsælde i vores egne Dage. Johannes sagde det var nær paa hans Tid, og Jesus siger det vil efter være nær, naar Legnene paa hans Komme vise sig. (See Luc. 21, 31.) Men iblandt Alt, hvad der er sagt om denne Gjenstand, er det Guds Rige i de sidste Dage, som skal seire over alle Ting og regjere Jorden, det, som de hellige Skribenter mest have omhandlet.

2) Kunne alle Mennesker, som komme ind i den nye og evige Vigt, saae det højere Præstedomme i dette Liv, dersom de trægte derefter og leve deraf?

Svar. Gud uddeler sine Gaver forskjelligt til hver især, som han vil. Alle Mennesker kunne ikke erholde det samme Embete; om saa var, hvad blev der saa af Legemet? Desuagtet er hele Kirken, baade Mænd og Kvinder, deltagtige i Præstedommet, som ligesaa mange Grene af Træet eller Lemmer paa eet Legeme; men hver paa sit Sted. Deraf ere de alle Et.

3) Paulus siger, at Loven gjorde Ingen fuldkommen; hvorledes skulle saa de blive fuldkomne, som døde under Loven? og kunne de være stilkede for Guds Rige, uden de ere fuldkommende?

Svar. De, det levede og døde under Loven, maae tilfids blive fuldkommende ved Evangeliet, eller forblive usuld-

komne, og da arbe et andet Rige, ringere end det celestiale.

4) Dersom de Hellige i de sidste Dage døe, for de blive fuldkomne, hvorledes kunne de da blive beredte for den første Opstandelse? eller kunne de nyde Undervisning og Fremgang, efterat deres Alander have forladt deres Tabernaller? eller kunne de komme frem i den første Opstandelse, selv om de ere usfuldkomne?

Svar. Der er en Fremadstriden i Lys og Sandhed i den tilkommende Verden, saavel som i denne. De Hellige begynde at anname Lys og Sandhed i denne Verden formedest Sandhedens Aland, naar de først anname samme ved Ordinanserne. De vedblive at voxe i Lys og Sandhed til dette Livs Ende, hvis de ere trofaste; og derefter vil Guds Aland, om de ikke allerede ere ledede ind i al Sandhed, fremdeles aabenbare Sandhed efter Sandhed for deres Forstand, indtil de finde sig i Besiddelse af „al Sandhed,“ eller med andre Ord, „en Fylde af Sandhed.“ Da ere de fuldkomne, som deres himmelske Fader er fuldkommen, og rene, som han er reen, og ere da forhørligede i ham og han i dem.

5) Hvad mener Petrus med sit 1ste Brevs 3, 19 og 4, 6. hvor han siger, at Christus „blev levendegjort efter Alanden, i hvilken han og gik bort og predikede for Alanderne, der var i Forvaring, hvilke fordom var gjenstridige i Noe Dage,“ og — „thi deraf er Evangelium forlynt for de Døde, at de vel skulle dommes for Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i Alanden?“

Svar. Han mener, at Christus efter sin Korsfæstelse besøgte Alanderne i Fængselet, som havde ligget i Mørkets Lænker fra Syndflodens Dage til Christi Komme, og at han prædikede Evangeliet for dem, paa det de kunne blive dømte ligesom Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i

Aanden. Heraf kan man see, at Præstedommet er uden Ende, og at det bringer Saliggjørelse i Evigheden, saavel som i Tiden. Her er en Fortolkning over den Text, der siger, at han (Christus) blev salvet til at „forlynde de Fugne Frihed, og de Bundne Fængselets Opladelse.“ (Ez. 61, 1.)

6) I 2 Moseb. 24, 10 staaer der: „Og de saae Israels Gud; og der var under hans Fodder som en Gjerning af Saphir-Steen og som Himmelten selv, naar den er klar;“ samt: „og de bestuede Gud, og aade og drak.“ Men i Joh. Ev. 1, 18 staaer der: „Ingen har nogensinde set Gud.“ Er ikke her en Modsigelse?

Svar. Som det nu staaer, er det en ligefrem Modsigelse; men der var ingen Modsigelse, da den hellige Skrift eksistrede i sin Reenhed. I Aabenbaringer, som Gud har givet i disse sidste Dage, er denne Gjenstand bleven forklaret. Sandheden er, at uden det melchisedekke Præstedomme „kan Ingen se Gud og leve.“

7) Hvorledes kunne Stjernerne falde fra Himmelten til Jorden, da de (saavidt vi vide) ere meget større end Jorden?

Svar. Der staaer ingensteds, at alle Stjernerne skulle falde ned, selv ikke mange af dem, men kun „som et Figen-tæ nedkaster sine umodne Figen, naar det røres af et stærkt Veir.“ (Aab. 6, 13.) Stjernerne, som skulle falde ned paa Jorden, ere Fragmenter eller Stykker, der ere blevne afbrudte af Jorden under de nægtige Kystelser i Naturen, der Edd efter anden have fundet Sted. Nogle i Enochs Dage, nogle maaskee i Pelegs Dage, nogle med de ti Stammer og nogle ved Messias Korsfæstelse. Alle disse Dele maae vende tilbage, naar „alle Ting skulle gjenoprettes.“ Dette vil føre de ti tabte Israels Stammer frem, og tillige bringe Zion tilbage, nemlig Enochs Stad. Det

vil bringe Løbsens Træ tilbage, som er midt i Guds Paradiis, saa De og jeg tunne nyde deraf, hvis vi gjøre os værdige dertil. (See Aab. 2, 7.) Naar disse Fragmenter (nogle af dem ere langt større end Jorden i dens nuværende Tilstand) blive bragte tilbage og forenedes med denne Jord, vil det foraarsage Kystelser i hele Naturen; Gravene skulle aabnes og de Hellige opstaae fra de Døde, medens Bjergene skulle synke og Dalene opheies, Havet drives tilbage til sit eget Sted, Verne og Fastlandene bevæges og Jorden indtage sin forrige Skikkelse. Jorden vil blive mange Gange sterrere end den nu er. „Dersom jeg siger Eder de jordiske Ting, og I ikke troe, hvorledes skulle I troe, om jeg sagde Eder de himmelste?“ (Joh. 3, 12.)

8) Hvad menes med den almindelige og populære Paastand: „Den hellige Skrift er fuldstændig?“

Svar. Deres første syv Spørgsmaal vare lette at besvare, men ved Besvarelset af det ottende, maae vi erkjende vor Uvidenhed. Vi ere saa lidet hjemme i den seeteriske Logik, at vi ikke forstaar Meningen af denne Text, og vi vide sandeligen heller ikke, hvor vi skulle finde den i den hellige Skrift. Vi have læst alle det gamle og nye Testamentes Beger, saavel som Mormons Bog, den Ketsærdiges Bog, Enochs Bog og en Mængde af de nyere Aabenbaringer, og dog have vi aldrig fundet denne Text i nogen af dem. Maaskee den kan findes i „Traditionernes Bog!“ Hvis vi tor fremsette vor Menighed om denne Text, antage vi, den maa passe paa eet eller andet falskt System, hvis Tilhængere troe paa en stum og foranderlig Gud, som de formode havde for Skif i gamle Dage at tale med Menneskene, men som for lang Tid siden har tabt Talens Brug, enten af Alderdomssvaghed eller af andre ukjendte Marsager,

saa at de ikke kunne saae høre Noget fra ham mere. I ethvert Tilfælde ere vi sikre paa Det, og det er, at denne Paastand ikke passer paa den sande og levende Gud, ei heller paa den hellige Christ, thi den bærer overalt Vidnesbyrd om fortsat Aabenbaring, der kan erhverves af

Enhver, som søger den paa den af Herren anviste Maade. Dersom slutte vi, at den hellige Skrift aldrig vil blive saa fuldstændig, at den kan træde istedetfor Aabenbaringens hellige Aand, som Gud har forjættet alle sine trofaste Børn.

Joseph Smiths Levnetsløb.

August 1838.

(Fortsat fra Side 334.)

Committeeen fra Ray County forlangte en Sammenkomst med en Committee fra Caldwell, og en almindelig Forsamling foranstaltetes i Cityhallen Kl. 6 om Aftenen, hvor man forklarede de tilstede værende, at de var forsamlede i den Hensigt at tage under Overveielse Borgernes Handlemaade i Ray County, hvor man havde bestyldt „Mormonerne“ paa dette Sted for Fredsbrud ved at forsvere sine Rettigheder, saavel som Brodrenes i Davies County, og Medet organiseredes ved at bestille Bisshop E. Partridge til Ordfoerer og G. W. Robinson til Skriver.

Besluttet:

1) At en Committee, bestaaende af syv, bestilles til at raadslaae med Committeeen fra Ray County.

2) At denne med sin Skriver bemyndiges til at besvare de Spørgsmål, som Committeeen fra Ray County maatte fremkomme med, og som ere fremsatte i det Document, der foreligger dette Mode, og som siges at være Ray Counties Program og Beslutninger.

3) At eftersom det omtalte Document ikke er forsynet med Datum og Underskrift, dømmer vor Committee efter Factum og handler overensstemmende dermed.

4) At vor Committee aflagger Rap-

port over deres Forhandlinger for denne Forsamling snarest muligt.

Edward Partridge,

Ordfører.

G. W. Robinson,

Skriver.

Eldste Dominicus Carters lille Datter Sarah døde i Leiren.

Søndagen den 12te. Jeg opholdt mig hos Brodrene ved Grand River, og gav dem saadanne Raad, som Omstændighederne og deres Stilling krævede.

Leiren holdt en offentlig Forsamling, hvilket de sædvanligvis gjøre hver Sabbat.

En anden Leir, bestaaende af Hellige fra Canada, var i Nærheden; den anførtes af Eldste John E. Page, som prædikede for Kirtlands Leir om Eftermiddagen.

Mandagen den 13de reiste jeg tilbage til Far West med mine Raadgivere. Vi blev forfulgt af nogle ildefindede Mend en 10 a 12 Mile, men vi undslap. Da vi vare komne omtrent 8 Mile fra vort Hjem, traf vi nogle Brodre, der underrettede os om, at en Arrestbesaling var udstedt af Dommer King mod mig og Lyman Wight for at have forsøgt paa at forsvere vores Rettigheder mod Pøbelen.

Leiren som et Hele var ikke forenet, og

benyttede ikke deres Flid og Arbeide, som de burde. Nogle vare trofaste. Om Aftenen blev de belært i al Sagtmadighed, Overbærenhed og Kjærlighed, men tillige med nogen Bestemthed af Eldsterne Bera Pulsipher og Elias Smith.

Den 14de og 15de tilbragte jeg for Størstedelen med huuslige Søsler.

Den 16de. For det meste hjemme hele Dagen.

Sheriffen af Davies County, ledsgaget af Dommer Morin, aflagde mig et Besøg og underrettede mig om, at han havde Order til at føre mig til Davies County i Forhor for at have besøgt nævnte County den 7de dennes.

Nyglet havde fortalt, at jeg ikke vilde underkaste mig Landets Love; jeg fortalte Sheriffen, at jeg agtede altid at underkaste mig dem, men at jeg ønskede at blive forhort i mit eget County, da Borgerne i Davies County vare meget forbittrede paa mig, og da Landets Love desuden gav mig dette Privilegium. Da Sheriffen hørte dette, afstod han fra at iværksætte min Arrestation, og sagde, at han vilde gaae til Richmont og tale med Dommer King om denne Sag. Jeg underrettede ham om, at jeg vilde blive hjemme, til han kom tilbage.

Sheriffen kom tilbage fra Richmonde og sandt mig hjemme og underrettede mig om, at det laae udenfor hans Jurisdiction, hvorefter han forlod mig i Fred.

Nogle af Brodrene forlod Leiren for at udføre en anden Forretning i Nærheden af Drayton.

Søndagen den 19de prædikede Eldste Joel Johnson i Leiren om Morgenens, og den hellige Nadvere administreredes om Eftermiddagen af Elsterne Johnson og Hale.

Mandagen den 20de. Eldste Nathan K. Knight og George Brooks, der tid-

gere vare blevne affsaarne, forlod idag Leiren med deres Familier.

Om Aftenen blev et af Barnene i Leiren besat af en ond Aand, der fortrak Barnets Ansigt frugteligt og foraarsagede det stor Smerte. De Eldste truede Aanden og den foer ud.

Denne Aften blev Eldste Willey syg. Han havde lagt sine Hænder paa sit Barn og truet en ond Aand, som forlod Barnet, men foer ind i ham. De Eldste samlede om ham, medens han laae i sin Bogn, og hele hans Samtale gik paa Ruum. Eldste Hale gik op i Bognen for at løfte ham op, men i det samme sprang han frem mod Eldsterne Snow og Carter, raabende „yow, yow, yow!“ skar Tænder og vred sig paa det Frugteligste. De lagde Hænder paa ham, og uddrev den urene Aand i Jesu Navn, hvorpaa han bad om Noget at drinke og laae ganske rolig, men begyndte snart igjen at tale i Poesi. Eldste Duncan McArthur lagde Hænder paa ham og begyndte at true Aanden. I det samme stønnede, hylede og hvinede han, Alt i en floitende Tone, og han begyndte atter at tale som et Menneste. Saasnart Eldste McArthur var færdig, laae han ned, sov ind og blev rast.

Intet i Særdeleshed forefaldt i Far West fra den 16de til idag, da Beboerne mødte sammen fra forskjellige Dele af Landet for at organisere sig i Agerdyrkningsselskaber. Jeg var nærværende og deltog i deres Beslutninger. Et Selskab dannedes under Navn af „det vestlige Agerdyrknings-Selskab,“ som voterede at indhegne en Mark for Kornavl, indeholdende tolv Sectioner, der bestaae af 7,680 Acres Land. Et andet Selskab blev ogsaa organiseret under Navn af „det østlige Agerdyrknings-Selskab,“ hvis Marks Udstrækning ikke bestemtes.

Tirsdagen den 21de. Et andet Selstab dannedes under Navn af „det sydlige Agerdyrknings-Selskab,” hvis Mark skulde være saa stor som forstnævntes.

Der fandt to Fødsler Sted i Leiren idag.

Onsdagen den 22de. Tilbragte en-deel af Dagen med at raadslaae med flere af Brødrene om forstjellige Sager.

Brødrene vedblive dagligent at ind-samles til Zion.

Engang i denne Maaned blevne de Hellige advarede af Pobelen at forlade De Witt.

Torsdag den 23de. Brødrene i Leiren lagde 41 Alen Bei, foruden deres sædvanlige Arbeide, og Smedene vare be-styrtigede med at lave Hjulbeslag og Hestesto, osv., for at blive færdige til Reisen. De havde opreist en Smedie og bændte Kul paa dette Sted.

Broder John Hammond med Fa-milie aftsæres fra Leiren idag, fordi han ikke styrede sin Familie og passede sin Dont som Teltmester.

(Fortsættet.)

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mt.	St.
J. C. A. Weiby, Vensyssel	40	1	6
P. C. Ronnow, Thyen	20	"	"
M. Nissen, Lolland	8	"	"
P. Nielsen, Fredericia	10	5	10
H. Jensen, Aalborg	17	4	4
G. Ohlson, Stockholm	38	1	"
N. Nielsen, Skive	7	"	8
L. C. Geertsen, Aarhuus	10	"	"
A. P. Trane, Kjøbenhavn	47	"	"
<hr/>			
Summa	199	"	12

Indhold.

Side.	Side.
Negler til den praktiske Theologi	337.
Det udvalgte Nedstab	340.
Afstrift af Dødsdommen, udtalt mod	
Jesus Christus	343.
<hr/>	
Redaktionens Bemærkninger	344.
Evangeliske Spørgsmål	347.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) .	350.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og saaes paa Contoiret i Lorenzengade Nr. 504 D. 5, Stuen til venstre og paa alle kongelige Postcontoiret.

Udgivet og forlagt af E. Widerborg.

Trylt hos F. G. Bording.